

Heřmanický občasník

Nejen pro občany Heřmanic

Ročník 6.

Číslo 2. Květen 2016

Májové zamyšlení

Od prvních chvil, kdy jsem po troškách bral rozum, je v mých vzpomínkách květen spojen s něčím krásným, neopakovatelným, co se snad ani nedá vyjádřit slovy. Snad je to tím, že moji rodiče v tomto měsíci měli pokaždé zvláštní slavnostní náladu, která se přenášela i na nás děti. Začínalo to hned ten první květnový den. Rodiče nás nastrojili, dostali jsme tyčky s fangličkami a šli jsme do města. Tam nějaký pán něco povídal, lidi mu tleskali, my jsme mávali tyčkami a potom jsme šli všichni v průvodu městem. O několik dní později jsme zase šli na hřbitov. Ten samý pán, později jsem se dověděl, že je to předseda národního výboru, tam zase něco říkal o hrdinství chlapců s trochu divnými jmény, kteří položili svůj život za naši svobodu. Zpočátku jsem nechápal, proč při tom měli moji rodiče slzy v očích.

Až mnohem později jsem se postupně dozvídal o osudech mého táty z doby války, kdy byl totálně nasazen na práci v říši a po nezdařeném útěku poslán do koncentračního tábora Sachsenhausen. Tam ke konci války absolvoval i pochod smrti a jen včasná ofenzíva vojsk Rudé armády zachránila většinu vězňů od strašného konce. Můj táta tu hrůzu, na rozdíl od děsivého počtu dalších lidí, přežil. Jen proto jsem na světě já a taky moji tři sourozenci, naše děti a vnoučata. A také statisíce, ba miliony lidí na celém světě.

Pokaždé, když při návštěvě rodného města navštěvuji místo posledního odpočinku svých rodičů, nezapomenu se přitom poklonit těm, jejichž jména mi už dávno nepřipadají divná, ale hezky slovansky měkká a zpěvná. Prošli za těžkých bojů tisíce kilometrů, aby téměř na konci války našli smrt v cizí zemi. Ta země už ale taky pro ně není cizí, stejně jako ta jejich rodná země není cizí nám. Alespoň pro mne nikdy nebude, byť se nám mnozí současní falzifikátoři snaží vymazat paměť. Neměli bychom nikdy zapomenout, co pro nás ti chlapci udělali.

Čest jejich památce!

Olda Baťka

Z historie obce a okolí – Willy Effenberger

Vážený čtenáři,

domníval jsem se, že v tomto čísle HO dokončím své pojednání o historii hasičů v naší obci a okolí. Jenomže jsem při pátrání po jejich dalších osudech zjistil, že teprve teď začíná nejtěžší období při zjišťování dalších údajů. Zároveň jsem narazil na informace z nejtěžšího období našich dějin, tedy z doby druhé světové války. Dovolte mi proto, abych v této souvislosti zavzpomínal na své mládí, které bylo touto dobou značně poznamenáno, protože jsem ho prožil v protektorátu.

Tenkrát se věnovala velká pozornost výcviku nových hasičů a přeškolování těch starších. Hasiči byli zahrnuti do záchranného systému obce. Podle vývoje války se již v roce 1944 dalo předpokládat, že frontová linie se brzy může přiblížit až před Dětrichov a Vysoký a potom i na Kristiánov a Heřmanice. Na Mlýnském vrchu byl zřízen výcvikový tábor pro šestnáctileté členy HJ – Hitler-Jugend, kteří měli doplnit wehrmacht (německou armádu) při ztrátách na ústupu.

Protože hasiči byli dobře organizováni a vyznávali disciplínu, byli zařazeni jako instruktoři civilní obrany a prováděli školení pro hašení hořících subjektů. V této době měli dostávat služební čepici, kabát a kalhoty. Na ty však již nezbývala látka, takže každý hasič nosil svoje vlastní pracovní kalhoty. Výcvik zahrnoval také budování zákopů a okopů, které měly původně sloužit k hašení a ochraně před šířením požárů, nyní už se hlavně připravovaly pro obranu „německé vlasti – Sudet“ před Rusy.

Součástí ochrany a civilní přípravy občanů bylo vlastní hašení požárů. U každé zátočiny potoka byla zhotovena hrázka, aby v případě potřeby byl stále dostatek vody. Ve většině domů měli obyvatelé ruční vodní stříkačku a plechový kbelík, do něhož se stříkačka umístila. Ta byla spojena s nastavitelným pedálem, který se jednou nohou zašlapával do země, aby byla zachována stabilita.

Další částí přípravy k obraně obce byl výcvik střelby z pušky. Výzbrojí žen a mládeže byla malorážka, muži a dorostenci měli k dispozici vojenskou pušku Mauser, vzor 98. Protože se ale stále více projevovat nedostatek různého potřebného materiálu, nedostávalo se pochopitelně také střeliva. Každému bylo na výcvik přiděleno pouze pět nábojů a uspěl pouze ten, kdo třikrát trefil terč a dvakrát černý střed. Výcvik se konal v pískovně u silnice Dětrichov-Kunratice, dnes zvané Kohouták. Dolní střelnice v Obecním lese v Heřmanicích již byla moderní zděná stavba se střílnami pro kulomet.

Protože se rychle blížila vojska Rudé armády, byl na začátku obce Kristiánov, v místech, kde v zatáčce doléhala skála až k silnici, vykopán protitankový příkop směrem k Olešce. Kromě toho byla silnice uzavřena vraty. Nakonec pravděpodobně zvítězil rozum a došlo k dohodě, že se obě vesnice vzdají bez boje. Obránci vztyčili bílý prapor kapitulace, která byla velením RA v Dětrichově přijata v hostinci U Gaudlu. Vzápětí začalo vyšetřování členů nacistických organizací, ovšem ty předložily vyšetřujícím orgánům falešné seznamy svých členů. Mnohým z nich se tak podařilo prchnout před spravedlností na západ k Američanům. Tím skončila jedna smutná a zároveň začala nová éra hasičů a občanů v Heřmanicích a okolí.

Z historie obce a okolí

Jak to bylo dál?

Pokusím se vám přiblížit další osudy hasičů v prvních letech po osvobození od nacistické okupace tak, jak jsem je vypátral ze skromných historických dokumentů z té doby a snažil se z nich utvořit určitou představu, jak se ta situace vyvíjela.

První noví obyvatelé Heřmanic, po útěku nacistů a jejich přísluhovačů, se sešli v úterý 11. prosince 1945 v 7 hodin u Kašparů. Přítomno bylo 19 občanů, kteří v první řadě vyplnili přihlášky k založení Sboru dobrovolných hasičů. Poté se v druhém bodu programu dohodli na uspořádání silvestrovské veselice, která měla za cíl získat další občany obce za členy hasičského sboru. Prodiskutovali také náměty a návrhy pro rok 1946.

Brzy nato, už na Tři krále, 6. ledna 1946, se konala druhá schůze ve 2 hodiny odpoledne znovu u Kašparů. Přítomno bylo opět 19 členů. Projednali nejprve zprávu o průběhu silvestrovské zábavy a poté padl návrh na uspořádání hasičského plesu, který byl schválen. Hlavně ale byla zaregistrována stávající výzbroj a výstroj hasičů.

Další schůze, v pořadí třetí, byla svolána na 23. března na sedmou hodinu večerní do hostince Gambrinus. V pozvánce byla výzva, aby se všichni dostavili včas, protože od osmi hodin se tam koná zasedání zemědělců. Hlavním bodem jednání schůze bylo potřeba svolání valné hromady a další činnost hasičského sboru.

Následující schůze byly svolávány oběžníkem. Konaly se krátce po sobě, v rozmezí tří dnů. Ta první, 25. 4. 1946 od osmé večer opět v Gambrinusu, projednala nejprve přípravu oslav vzniku národního odboje. Dalším bodem bylo seznámení s vyúčtováním hasičského plesu. Náklady činily 6.721 korun a příjmy 14.175 korun, čistý zisk tedy byl 7.454 korun. Dále je v zápise uvedeno deset jmen s datem narození mezi roky 1928 a 1938, pravděpodobně šlo o mužstvo určené k požárnímu zásahu, případně o kádr uchazečů pro získání hasičských dovedností.

V osm hodin ráno 28. 4. 1946 se sešla další schůze u hasičské zbrojnice, již se zúčastnilo již 28 členů. V zápise z členské schůze se poprvé objevuje kulaté razítko o průměru 3 cm s nápisem Sbor dobrovolných hasičů Heřmanice u Frýdlantu v Čechách. Uprostřed je zobrazena hasičská přilba se dvěma sekyrkami, vše orámované ratolestí. Zápis uvádí, že hasičům došly celkem 52 dopisy, z nichž bylo vyřízeno 41. Dále že se za dobu od ustavení sboru konalo celkem 14 členských schůzí a 2 výborové, byla uspořádána 1 zábava a 1 ples. Sbor se rozrostl o 11 nových členů.

Další záznam je až o téměř tři roky později, konkrétně z 28. 2. 1949, kdy se konala výroční členská schůze o třetí hodině odpolední v hostinci bratra Zachariáše. Zúčastnilo se jí 22 členů, s nimi i starosta obce Václav Hastrdlo. Sbor má nového velitele, je jím Josef Kučera, a také nové razítko.

Tím ovšem veškeré dostupné zápisy, napsané v obchodním deníku, končí. Ještě se zachoval oběžník na svolání okresní konference hasičstva ve Frýdlantě, ovšem bez

Z historie obce a okolí

konkrétního data konání. Pouze na zadní straně, týkající se rozsahu nějakého školení, můžeme vyčíst měsíc březen 1952.

Prozatím končím pojednání o historii hasičů v naší obci, jak jsem ji zachytil z dostupných materiálů, ale také z vlastních vzpomínek. K nim ještě patří, že jsme s hasiči úzce spojeni už od mého dědečka Josefa, který byl štajgrem hasičů ve sboru v Kristiánově, v tradici pokračoval i můj otec Wilhelm jako strojník a trubač. Ani já jsem, jak se říká, nepadl daleko od stromu. Pracoval jsem v bývalé frýdlantské firmě Gloria, která vyráběla vodní a tetrachlorové hasicí přístroje. Se svým bývalým spolužákem Petrem Vaňkem, s nímž jsme se společně vyučili nástrojaři v ČKD Praha, jsme se také podíleli v THZ Frýdlant na vývoji stříkačky na záda. Měla obsah 20 litrů, ruční pumpu a tři nastavitelné hlavice. Později jsem byl v Dřevozpracujících závodech požárním technikem.

Hasičská kapela ve své plné parádě

Pozvánka na hasičský ples z 28. ledna 1904

Celnice rok 1938

Co jste, hasiči...? Ivana Frankelová

Milí čtenáři,

rádi bychom vás seznámili s posledními akcemi, co jsme prožili.

V lednu jsme plnili odznaky odbornosti. U mladších žáků jsou to Strojník Junior a Preventista Junior. Mladší děti mají výhodu v tom, že tyto odborky plní *ústní formou*. Starší žáci plnili odbornosti Strojník, Preventista, Kronikář, Cvičitel, a to *písemnou formou*.

V únoru jsme si dali procházku po vesnici. Naše kroky mířily na rozhlednu, kde si někteří dávali závody, kdo bude rychleji nahoře. Jelikož nám ale začalo pršet, tak jsme se šli schovat a vytvářeli jsme škrabošky na maškarní karneval.

V březnu jsme pomohli kulturní komisi s maškarním karnevalem. Staří se také převlékli do masek, takže jsme měli zdravotní sestru, múzy, hasiče, královnu a nudistu, ale ten byl utajen všem (díky bohu).

V sobotu 26. 3. nás čekala turistická procházka s názvem **Putování za Rumcajsem**. Letošní ročník byl jubilejním, a to 50., celou akci pořádal Klub českých turistů (KČT). Rozdělili jsme se do dvou skupin, a to na 7 km a na 9 km. Cesta směřovala pro obě skupiny z jičínského náměstí k lipové aleji, poté k Lodžii, odtud pod Zebínkonírna. Ta delší trasa potom pokračovala dál kolem rozhledny Čertova ke skautskému srubu a poté opět navázala na lipovou alej a zpět na jičínské náměstí k zámku. Po ukončení trasy jsme obdrželi pamětní list, placku (odznak), čokoládu a odnesli jsme si i tunu bláta na botách a kalhotách. Dospělí paparazzi nás donutili ke společné fotografii. S námi šly i děti z dětského domova. Užili jsme si spoustu zábavy a jako bonus jsme se mohli vyfotografovat s Rumcajsem, Mankou a Cipískem. Největší zážitek jsme však měli z restauračních zařízení, ale o tom vám mohou povídat naši malí hasiči. Této akce se zúčastnili i dospělí.

Ve dnech 9. 4. a 12. 4. jsme udělali něco pro své zdraví (roztáhl se nám hrudní košíček), a to tak, že jsme šli sázet stromky. Skupina se rozdělila na kopáče, sázeče a přeběhlíky (bližší specifikaci neuvedu). Ale pokud se mě zeptáte, kde, tak si bohužel nevzpomenu, i kdybych chtěla. S určitostí ale musím konstatovat, že vědomosti naší omladiny jsou na vysoké úrovni, stále mě něčím překvapí a poučí. Dva tisíce stromků je zasazeno a teď už je vše na

Co jste, hasiči...?

matce přírodě, zda všechny vyrostou. A dokonce jsme si donesli z lesa odměnu v podobě klíšťat.

Další sobotu 16. 4. jsme se zúčastnili **Krásnoleského víceboje**. Seznámím vás s jednotlivými disciplínami. Byla to **Štafeta dvojic** (o této disciplíně se dočtete v dalším čísle).

Požární útok s překážkami: tři členové z družstva přelezou lavičku, podlezou laťku a doběhnou na základnu, kde pospojují všechny koncovky (viz foto). Po spojení všech koncovek odbíhají, od základny podbíhají laťku a překonávají lavičku. Na startovní čáře čekají další dva členové, kteří stejně jako spolubojovníci překonají překážky (lavičku a laťku), doběhnou na základnu a musí všechny spoje zase rozpojit (viz foto). Disciplína končí po doběhnutí posledního člena.

Uzlová štafeta: je stejná jako štafeta při atletice. Všichni členové si vylosují název uzlu, který budou vázat. Po odstartování musí první člen uvázat uzel (pokud neví, bouchne do stolu a odchází), po uvázání jde za startovací čáru a nato už vyráží další člen na svůj uzel. Disciplína končí po uvázání posledního uzlu.

ŠTAFETA 5 x 20 metrů s překážkami: tato disciplína je tajná a běhá se člunkovým způsobem. Letos byla ve složení *pneumatiky*, proskákat všechny (ti, co byli na vojně, tak asi vědí, kdo nebyl, tak viz foto), doběhnout na druhý konec svého úseku a plácnout další členy do ruky. Ti mají *svázané nohy* k sobě a musí sjednotit svou chůzi (dva členové), když překonají svých dvacet metrů, vybíhá další člen, který musí *míčem trefit PET lahve naplněné vodou*. Když se netrefí, má smůlu, má pouze jeden pokus. A poslední etapou je překonání *lehkoatletické překážky*.

A jak se naše družstva pochlápila? Kategorie starších, družstvo Heřmanic B, skončilo na krásném 17. místě (Natka a její školka) a Heřmanice A na 5. místě (stará oprýskaná garda). Veliké díky všem zúčastněným, byli jste úžasní, ale máme hodně práce ve zlepšení výsledků.

Pro tentokrát se s vámi loučím, ale už teď se můžete těšit na tyto soutěže: CTIF, která se koná 7. 5., O pohár starosty města Frýdlant 14. 5. a na okresní kolo hry Plamen, která se uskuteční 21. 5. Pokud se vám bude chtít přijít, budeme rádi za vaši podporu.

Co jste, hasiči...?

Příběh obyčejné věci

Oheň je sice srdce domácnosti, ale má jednu drobnou vadu. Kouř. Kam s ním? Chytit se nedá, nacpat do pytle se nedá, spálit v kamnech se také nedá.

Dnes už víme, kam s ním. I to nejmenší dítko vám logicky odpoví: „No přece do komínů.“ Ale v historii tomu tak nebylo. Etruskové tento problém řešili střešními taškami s otvorem. Římané spoléhali na malé okenní otvory a vymysleli hypokauston - první vytápěnou podlahu vyhřívanou horkým vzduchem z pecí umístěných mimo místnost. Ale víme, jak Římané dopadli, a tak se Evropa opět vrátila k otevřenému ohništi s dírou ve střeše a oken bez skla (děsivá představa).

Ale civilizace se vyvíjí a staví se patrové domy s půdou. A zas tu máme otázku, co s kouřem. Zvyšují se stropy, ohniště se přesouvá do kouta a pak do výklenků a nakonec krbů, kouř uniká okénky umístěnými pod stropem.

Pradědečkem komínu je *dýmník*, který by se dnes dal přirovnat k digestoři. Tvořen byl většinou z proutí a dřevěných latí, zevnitř vymazaný hlínou, aby se zabránilo požárům. Menším čtenářům, kteří nevědí, co to je digestoř, poradím, ať si zaběhnou do kuchyně a babičky či maminky jim ji ukážou. Ty první jsou z 9. století našeho letopočtu. Později se ohniště přesouvá do vedlejší místnosti, dýmník je protažen skrz střechu, a navíc je ozdoben stříškou proti dešti. A tady už máme počátky komínu, který je oproti dýmníku využíván k odvodu umělého tahu.

Údajně nejstarší komín pochází z roku 1185, a to v anglické tvrzi Conisbrough v Yorkshiru. Větší rozmach komínů přichází až v 15. století, i když stále ještě pozvolna. Ještě v 16. století jsou komíny převážně na hradech a v domech velkých měst. Zlatý věk komínů nastal s objevem uhlí. Kouř z uhlí je velice toxický a je životně nutné, aby každý dům byl opatřen komínem.

Na českém venkově komíny ještě nebyly do konce třicetileté války. První komíny v českých zemích byly ze dřeva, vymazané hlínou, jenže docházelo k častým požárům. V 16. století se objevují snahy je zakázat a nahradit komíny zděnými. K tomuto trendu přispěla i **Marie Terezie**, která roku 1751 vydala takzvaný ohňový patent. Šlo o nařízení do roka a do dne nahradit dřevěné komíny zděnými. To by ale nebyl český člověk, aby nevymyslel nějakou kličku. Ta část komínu, která je nad střechou, je zděná a zbytek je ze dřeva (už teď vidím děs v očích hasičů!). Ale komu není rady, tomu není pomoci. Ano, mnoho domů díky této vynalézavosti shořelo.

V plenkách jsou i první vložky do komínů, začínají se také objevovat uzávěry na regulaci tahu.

Se zlatým věkem uhlí ale jde ruku v ruce i problém s popelem a zanášením komínu sazemí. Nejprve si lidé vymetali komíny sami, a to vždy o sazometných středách (dnes škaredých středách, před Velikonocemi). V obecních domech se o tento problém starali biřici, z nichž se postupem času stali experti, kteří za malou úplatu vymetali komíny i ostatním. A zde je počátek nové profese, a tou jsou kominíci.

-iw-

TJ Sokol – cvičili jsme pro radost, pro zdraví – Dáša Judlová

TJ Sokol Heřmanice – období 1980-1989

Pokračovali jsme v započaté sportovní činnosti, kterou jsme zahájili v roce 1970. Po zrušení ZDŠ Heřmanice a odstěhování V. Buriánkové (ředitelky školy, členky výboru TJ a cvičitelky) klesl počet členů výboru TJ na šest *zástupců*. Organizace měla čtyři kvalifikované cvičitele (J. Judl, P. Vaněk, R. Judlová, D. Judlová), kteří společně s J. Vaňkovou, Z. Pavlíčkem a K. Reinhardtem zajišťovali pestrou náplň celoročních akcí. Členskou základnu tvořilo 35-40 členů. Cvičební hodiny byly v pondělí, ve středu a ve čtvrtek.

Cvičili jsme v tělocvičně bývalé školy, kterou jsme průběžně udržovali a uklízeli. Do cvičebních hodin jsme zařazovali prvky sportovní gymnastiky (cvičení na hrazdě, prostrná...) a hráli oblíbenou míčovou hru, kdy se hráči navzájem vybíjeli. Zdravotní cvičení jsme absolvovali na ribstolech a žíněnkách. Zprovoznil jsme a udržovali bývalou třídu nad

Diplom z roku 1987

tělocvičnou, kde cvičenci trénovali stolní tenis pod vedením p. Vaňka, probíhaly zde i turnaje. U budovy na travnatém hřišti jsme hráli vybíjenou a trénovali některé disciplíny lehké atletiky. Využívali jsme doskočistiště. V roce 1985 projeví cvičenci zájem o vybudování hřiště pro odbíjenou – přehazovanou. Na zhotovení sportoviště se téměř po dva roky nejvíce podíleli p. Vaněk, J. Judl, J. Konečný, L. Judl, F. Šolta a výrazně organizačně a pracovně Z. Pavlíček ml. a P. Vojáček. Tato výborná parta odpracovala o sobotách a nedělích přes 800 hodin. Z finančních prostředků TJ a ČSTV byl zakoupen šterk, šterkopísek, cement, antuka, tyče a další. Hodnota materiálu byla dvacet tisíc korun. U budovy

bývalé školy tak vzniklo pěkné sportoviště. V této době jsme se podíleli na udržování travnatého hřiště (dříve fotbalového) s místními organizacemi Svazarmem a ČSČK, jak kdo potřeboval, nebo pro společné akce (hod, běh, tábor...). Na provedení úprav jednotlivých sportovišť jsme měli povolení příslušných institucí, které podporovaly sportovní vyžití mládeže v obci. Na opravu sokolovny však stále nebyly finanční prostředky.

Společně s heřmanickými organizacemi (Osvětová beseda, Svazarm, ČSČK, Občanský výbor) a MNV Dětrichov jsme se zapojovali do oslav MDŽ, kde jsme předváděli tělovýchovná vystoupení nacvičovaná R. Judlovou, absolvovali řadu vítání občánků v Dětrichově. Pravidelně jsme v Heřmanicích společně se zástupci místního Svazarmu organizovali MDD, kdy náplní byla například jízda na upoutaném motocyklu, vybíjená a soutěživé hry. Ve spolupráci se ZDŠ Dětrichov jsme každoročně organizovali turnaje ve vybíjené. Nedílnou součástí naší činnosti byly pravidelné vánoční besídky a vyhodnocování cvičenců za pravidelnou docházku do cvičení, účast na lehkootletických závodech, brigádní činnost, vystoupení, účast na okresních a krajských akcích atd. Velmi úspěšný byl rok 1985. Vyhodnocení byli: D. Holatová, D. Štěpánová, Š. Frantová, R. Holatová, H. Víznerová, R. Judlová, J. Konečný, L. Judl, J. Jelínek, F. Šolta, M. Antal, P. Holata aj.

TJ Sokol – cvičili jsme pro radost, pro zdraví

V rámci okresu jsme se v hodnocení aktivity odborů TJ umisťovali většinou na 7.-15. místě, kdy se hodnotilo více jak 40 jednot (např. v roce 1986 7. místo, 1989 9. místo). O umístění se zasloužili všichni členové jednoty svou účastí v místních, okresních a krajských soutěžích, hodnotila se nejen medailová úspěšnost, ale také počet závodníků a snaha. Do okresních akcí se nás mnohdy zapojilo více jak 20 členů TJ.

Okresní celoroční hra v roce 1985 Jeden za všechny a všichni za jednoho, kterou organizovala J. Žitná a v jednotě D. Judlová a J. Judl, se skládala z 18 úkolů (večerní hra, cvičení v přírodě, přespolní běh...). Soutěž zvládlo 21 cvičenců, nejlepší byly závodnice: 1. I. Schejbalová, 2. B. Vnoučková, 3. J. Filová. V letech 1988-89 jsme absolvovali okresní hru Společně na olympijské hry, kdy bylo opět 18 úkolů (např. test zdatnosti, beseda...). Akci zvládlo 14 soutěžících s umístěním na 1. místě M. Skalický, 2. A. Jersák, 3. M. Filo. V období 1989 proběhla soutěž Pyramida (běh, skok, přehazovaná...). Z 16 dětí se v soutěži umístili: 1. M. Skalický, 2. A. Jersák, 3. M. Hrabík. Po celkovém uzavření soutěže jsme byli vyhodnoceni redakcí časopisu ZRTV Praha a obdrželi knižní odměnu.

V tomto desetiletí jsme uspořádali čtyři vydařené výlety do vzdálenějších míst naší republiky. V roce 1982 jsme organizovali výlet do Mělníka a na Kokořín. Zúčastnilo se 22 dětí a 4 dospělí. V roce 1984 jsme museli objednat již větší autobus, protože na výlet do Prahy se přihlásilo 36 členů jednoty včetně rodičů. Všechny lákala prohlídka města, Karlova mostu, Národního muzea, Hradčan a Vojenského muzea. V roce 1986 jsme pro úspěšnost předchozího výletu opět uspořádali výlet do Prahy, tentokrát jsme navštívili Letecké muzeum, Petřín a ZOO. Velký výlet se také uskutečnil v roce 1988, kdy jsme vyhověli zájmu cvičenců a jeli opět do Mělníka, na hrad Kokořín a do blízkého okolí. Výlety byly hodnoceny velmi kladně. V mezidobí jsme několikrát absolvovali výlet do liberecké zoologické zahrady a na Ještěd.

Na počátku období 1980-89 jsme rozšířili sportovní vyžití o místnost nad tělocvičnou v budově bývalé školy, kterou jsme vymalovali, uklidili a umístili zde stůl pro stolní tenis. Cvičitel P. Vaněk zde pořádal pravidelně každý rok soutěže pro dospělé a žactvo, umožňoval zdokonalování cvičenců ve stolním tenise. V rámci jednoty se například závodníci umístili takto:

žákyně

1. B. Vnoučková
2. L. Loudová
3. J. Filová

mladší žáci

1. M. Skalický
2. P. Filo
3. V. Hrabík

starší žáci

1. J. Beznoska
2. M. Macko
3. J. Jelínek

Dospělí

1982

1. ZO SSM Elitex Děčichov
2. ZO SSM Děčichov
3. VÚ Hradčany
4. TJ Sokol Heřmanice

1983

1. TJ Sokol Heřmanice
2. SSM Děčichov

TJ Sokol – cvičili jsme pro radost, pro zdraví

Turnaj se uskutečnil za spolupráce ZO SSM Elitex Dětřichov a TJ Sokol Heřmanice. Vybíjená byla hrou, která nesměla chybět v žádné cvičební hodině. Stala se také každoroční náplní mnoha soutěží v jednotě a pravidelných akcí při MDD v Dětřichově, kdy se často zúčastnilo 6 družstev, což bylo i více jak 50 dětí. Vyvrcholením zručnosti, souhry, zájmu, trénovanosti, odhodlání, bojovnosti, respektování se, výsledku dobré party, kvalitních hráček a výborné kapitánky bylo umístění družstva žákyň ve vybíjené v okresní soutěži v Liberci, kdy se umístily z 12 družstev na 1. místě. Znovu blahopřejeme a děkujeme za reprezentaci B. Vnoučkové (kapitánka), I. Schejbalové, J. Škubalové, V. Turecké, M. Jebálkové, P. Kučerové, L. Loudové, S. Tomišové, D. Holatové a M. Veroňkové. Využívali jsme všichni nově vybudované hřiště pro vybíjenou, odbíjenou a přehazovanou.

Soutěž ve vybíjené 1989

Ověřit si průběžně svoji zdatnost, posilovat zdraví, změřit své schopnosti s ostatními, naučit se překonávat překážky..., to dokáže lehká atletika – královna sportu. V tomto duchu jsme plnili odznaky zdatnosti (běh, skok, hod...), neboť zdatnosti lze využít i v osobním životě. Získali jsme pěkná umístění.

Přirozené schopnosti závodníků, výkony vylepšené tréninkem jsme prokazovali v lehkootletických soutěžích. Do okresních soutěží jsme často jezdili v počtu 19 závodníků, řada z nich postupovala do krajských kol.

Přehled nejúspěšnějších výsledků:

- 1980 – účast v okresní soutěži v lehké atletice (dále LA)
- 1981 – účast v okresní soutěži v LA
- 1982 – účast v okresní soutěži v LA, do krajského kola postoupili M. Ráž, J. Jelínek, R. Judlová – 1. místo – přebornice kraje
– vydařený výlet do Mělníka
- 1983 – účast v okresní soutěži v LA – postoupili M. Ráž a J. Jelínek
– okresní soutěž v odznaku zdatnosti (dále OZ) – 1. místo
- 1984 – účast v okresní soutěži v LA – postoupili J. Jelínek, H. Víznerová, L. Judl, R. Fiala, R. Judlová – 1. místo – přebornice kraje
– okresní soutěž aktivity odborů – 3. místo
- 1985 – okresní soutěž v OZ – 3. místo
– zdařilý výlet do Prahy
– úspěšné tělovýchovné vystoupení (M. Dybalíková, D. Holatová, R. Judlová, R. Holatová, Š. Frantová, D. Štěpánová)
– účast v okresní soutěži v LA
- 1986 – splnění okresní soutěže Jeden za všechny a všichni za jednoho

TJ Sokol – cvičili jsme pro radost, pro zdraví

- zdařilý výlet do Prahy
- okresní soutěž v OZ - 2. místo
- účast v okresní soutěži v LA – do krajského kola postoupili V. Hrabík, F. Šolta, J. Konečný, I. Schejbalová, Š. Frantová
- okresní soutěž odborů ZRTV – 7. místo
- 1987 – okresní soutěž odborů ZRTV – 15. místo
- okresní soutěž ve vybíjené – 1. místo z 12 družstev – B. Vnoučková (kapitánka), I. Schejbalová, J. Škubalová, V. Turecká, M. Jebálková, P. Kučerová, L. Loudová, S. Tomišová, P. Holatová, M. Veroňková
- účast v okresní soutěži v LA – postoupili M. Antal, Š. Frantová, M. Veroňková (1. místo), J. Konečný (4. místo)
- 1988 – účast v okresní soutěži v LA – postoupili M. Jebálková, J. Filová, P. Filo, J. Beznoska (4. místo), M. Veroňková (1. místo – v Roudnici nad Labem se stala přebornicí kraje)
- vydařený výlet do Mělníka a na hrad Kokořín
- okresní soutěž odborů ZRTV 15. místo ze 47
- absolvování okresní soutěže Společně na olympijské hry
- 1989 – účast v okresní soutěži v LA
- úspěšné plnění okresní soutěže Pyramida

VÝBOR SVAZU ZÁKLADNÍ A BEHRAČNÍ TĚLESNÉ VÝCHOVY ČSTV

Diplom z 16. 6. 1984: 1. místo se ziskem 410 bodů

Činnost TJ Sokol Heřmanice byla pestrá, každý si našel uplatnění podle svých schopností a zájmu. Cvičencům jsme umožňovali účast na akcích v rámci jednoty, obce, okresu i kraje. Náplň většinou tvořily cvičební hodiny, lehká atletika, vystupování na společenských akcích, vybíjená, plnění OZ, místní i okresní hry, soutěže odborů, vítání občánků, orientační závody, večerní hry, vánoční besídky, výlety atd. Měli jsme také zastoupení v Krajské revizní komisi ČSTV, kdy do Ústí nad Labem dojížděla D. Judlová.

Tělovýchovné vystoupení 1985

Většinou jsme nacházeli pro naši dobrovolnou sportovní činnost pochopení, podporu a uznání. Obdrželi jsme řadu diplomů, knižní odměny, děkovné dopisy... a všichni členové výboru TJ dostali čestné odznaky ČSTV. Období 1980-1989 patří z pětačtyřicetileté činnosti k těm nejúspěšnějším.

Chtěli bychom poděkovat všem cvičenkám a cvičencům, kteří tvořili členskou základnu TJ Sokol Heřmanice, cvičili pro radost a zdraví, závodili, reprezentovali, pracovali, zlepšovali si zdatnost, přátelili se, byli ohleduplní, většinou si vážili toho, co pro ně druhý dělá. Za spolupráci děkujeme bývalým heřmanickým organizacím a institucím, jejich zástupcům:

TJ Sokol – cvičili jsme pro radost, pro zdraví

Osvětová beseda – Z. Pavlíček, Dohlížecí výbor Jednoty – E. Bradáčová, F. Krajhanzlová, Svazarm – J. Steigr st., ČSČK – M. Buřáková, Občanský výbor – F. Mužák, MNV Děřřichov – M. Vlasáková, M. Kubátová, M. Kohoutová, MěNV Frýdlant – B. Kochová, R. Jór, zástupcům OV ČSTV – J. Kubiřta, Z. Honová. Přestože někteřř z nich již nejsou mezi námi a dřřve jsme jim mnohokrát dali najevo, že je uznáváme, zaslouží si, abychom si na ně znovu vzpomněli a uvedli je.

Závěrem bychom chtěli řřci, že se nám podařilo naplnit slova Dr. Miroslava Tyrře: „Tam se svět hne, kam se síla napře.“

Výlet do Prahy 1985

Znak SOKOLA

Výcvikové zařízení služební kynologie – Josef Dušánek

Celebrita, která jezdí každý den do Heřmanic do práce

Dnešní rozhovor se bude týkat asi největší celebrity, která jezdí právě k nám do Heřmanic každý den do práce. Jde o osobnost neobvyklou, a proto jste se s ní pravděpodobně dosud osobně nesetkali a dost možná byste vlastně o blízké setkání s ní ani tak moc nestáli. A protože i já, přestože mám tu čest prohlásit, že ji osobně znám, k ní chovám posvátný odstup, a také dost možná proto, že ona celebrita nepřijímá ani novinářské zvědavce, ani další představitele lidského rodu zrovna s otevřenou náručí, rozhodla jsem se vyzpovídat ne přímo ji, ale raději jejího tiskového mluvčího. Tím je Roman Vala, instruktor Výcvikového zařízení služební kynologie Celní správy České republiky, a povídat si s ním budu o jeho šestiletém belgickém ovčákovi–malinois jménem Quantus de Alphaville Bohemia, který je momentálně nejúspěšnějším soutěžním psem Celní správy ČR a v jeho „královské“ disciplíně obran je dle dosahovaných výsledků na soutěžích v současné době i nejúspěšnějším psem v rámci všech bezpečnostních sborů ČR.

Romane, Quantus je pes kategorie všestranný. Co to vlastně znamená?

Mezi dovednosti všestranného psa patří např. sledování pachové stopy člověka v terénu či několik základních cviků poslušnosti, zdolávání různých překážek a hlavně obranářské disciplíny, což je právě Quantyho parádní parketa. Namátkou je to vyhledání pachatele v terénu či objektu, zamezení útoku agresivních osob nebo skupin na zakročující hlídku, likvidace výtržností, zamezení přepadu psovoda ze zálohy, zákroky proti ozbrojeným pachatelům apod. Tady bych ještě poznamenal, že u CS je už pouze posledních pět psů této kategorie. Quanty je tzv. instruktorský pes, který mi slouží při vedení kurzů jako bezvadná názorná pomůcka. Je ideální, když jako instruktoři můžeme psovodům teoretické poznatky rovněž podpořit praktickou ukázkou. Zároveň jsme také připraveni kdykoliv na vyžádání vyrazit do ostré akce.

A jaké jsou tedy již zmiňované soutěžní úspěchy Quantuse?

Aby to nevypadalo jako vychloubání, budu se držet statistických čísel. Quanty ve své dosavadní kariéře absolvoval celkem 25 obranářských soutěží v rámci celé ČR a ze žádné nikdy neodjel s prázdnou. Vzhledem k tomu, že se na většině těchto soutěží hodnotí zvlášť poslušnost i obrana, popřípadě dílčí zákroky a soutěž družstev, přivezl už domů do střediska neuvěřitelných 51 trofejí. Z toho je 37 za první místo. Je to naprosto fascinující bilance. Ten, kdo sám někdy v něčem soutěžil, popřípadě trénoval zvířata, to jistě dokáže ocenit. Ve služební kynologii se pohybují přes 20 let a doposud jsem nic podobného nezaznamenal. Quanty je v tomto ohledu prostě absolutní fenomén.

Quantus s instruktorem VZSK Heřmanice Romanem Valou a nejceněnější ze soutěžních trofejí

Výcvikové zařízení služební kynologie

Kterého úspěchu si ceníš nejvíce?

Quanty je například mistrem republiky i několikanásobným vicemistrem, vítězem Plačkova memoriálu, který pořádá Vojenská policie a momentálně je považován za nejtvrdší a nejextrémnější služební závod u nás, nedávno také přepsal dějiny Memoriálu pplk. Jana Ryby v Plzni, kdy ho jako první pes v historii vyhrál podruhé, ale zároveň je i vítězem několika menších regionálních závodů. Možná mi to nebudete věřit, ale já žiji v pokoře a vážím si všech Quantyho úspěchů. Podívejte se na to z toho pohledu, že závod co závod nastupujeme proti kolegům z Policie ČR, Armády ČR, Vojenské policie, Vězeňské služby ČR či městské policie, kde se stavy psů ještě počítají ve stovkách. Konkurence je obrovská a každý úspěch je tvrdě vydřený. O to více pak těší, když pes z tak malého sboru suverénně vévodí tabulkám. Myslím, že je to ta nejlepší vizitka VZSK a Celní správy ČR jako celku.

Čeho je zapotřebí, aby psovod dosáhl takových výsledků?

V první řadě musíte mít skvělého, talentovaného psa, což právě Quanty je. Dále velice kvalitní tréninkové pomocníky, v případě psů obranářů se jedná především o figuranty (to jsou ti šílenci, kteří do sebe nechají dobrovolně kousat). Nezbytná je rovněž podpora nadřízených, kterou já mám a jsem za ni velmi rád. Pak jsou to už jen hodiny a hodiny strávené tréninkem a samozřejmě na soutěži potřebujete i to závodnické štěstí. A abych nezapomněl, také to psovod nesmí psovi moc kazit (úsměv). Zde je potřeba zdůraznit, že soutěže nejsou žádná rozmařilost, ale je to nedílná součást kvalitní přípravy služebních kynologických týmů. Psovod přípravě na soutěže věnuje velké množství svého volného času, čímž pochopitelně zvyšuje kvalitu svou i kvalitu služebního psa. Na soutěžích se také neposuzují pouze výkony psa, ale i taktický a zákonný postup psovoda, což je velmi důležité pro samotný pozdější výkon služby. Ze svých zkušeností přirovnávám služebního psa k vrcholnému sportovci. A proto je důležité, aby kvalitně, často a pravidelně trénoval, dostával kvalitní potravu a měl možnost dobře regenerovat. Pokud tak nečiníte, nebudete mít kvalitního služebního psa, ale pouze služebního psa na papíře.

Co je tedy právě na Quantusovi tak mimořádného?

V první řadě je to už vzhledem impozantní pes s velkým charismatem. Ale především jsou to jeho povahové předpoklady pro tuto práci. Je to tvrdý, nekompromisní dřič, který je připraven jít do akce za jakýchkoliv podmínek v jakoukoliv dobu. Ve chvíli, kdy jiní psi už umdlévají a začínají se bát, Quantyho to teprve začíná bavit. Pro nás je vlastně výhodou, když je soutěž co nejtěžší a nejtvrdší, neboť tam se nejvíce zvýrazňují Quantyho kvality oproti jiným psům. Navíc je mimořádně vyrovnaný a spolehlivý. I přesto, že je razantním obranářem, je i dokonale ovladatelný, což u psů ozbrojených složek rozhodně není obvyklé. Díky tomu sklízí úspěch nejen doma, ale i ve světě. Nezúčastňujeme se totiž jenom soutěží, ale máme za sebou i bezpočet ukázek naší práce na různých služebních, ale i veřejných akcích – např. na Dnech NATO v Ostravě-Mošnově, mezinárodní celnické konferenci v Tatranské Lomnici či u kolegů ze SRN ve výcvikovém středisku celní správy v Bleckede. Tam jsme i díky jeho výkonům navázali spolupráci a v květnu tohoto roku přijedou jejich zástupci získávat poznatky k nám do Heřmanic. Naposledy se Quanty takto předvedl loni v září na mezinárodní konferenci OLAF, která se konala u nás ve Frýdlantě. Po naší ukázce

Výcvikové zařízení služební kynologie

za mnou přišel hlavní kynolog Tomáš Krutina s tím, že jeden z lektorů, Mark Rispoli, dlouholetý instruktor a trenér amerických policejních psů, byl z Quantyho předvedených výkonů úplně nadšen. A komentoval to slovy, že kdyby dal dohromady deset amerických policejních psů, tak nedokážou tolik, co jediný český Quanty. Taková chvála samozřejmě velmi potěší.

Co tě při práci se všestranným psem nejvíce baví či naopak jaké jsou její nevýhody?

Výcvik všestranného psa je hodně o kreativitě, jelikož během aktivního života služebního psa ho musíte seznámit s co nejširší škálou situací, které ho můžou v praxi potkat, a ta je v podstatě nekonečná. Také se jedná o poměrně akční, někdy až adrenalinový druh tréninku. Tohle vše mne na tom právě baví a naplňuje. Možnou nevýhodou se pro někoho může zdát, například na rozdíl od výcviku psů na speciální pachové práce, že všestranná kynologie opravdu fyzicky bolí a někdy teče i krev. Máme sice speciální ochranné pomůcky, které mají zákusy psů do těla co nejvíce eliminovat, ale pořádným podlitinám se stejně nevyhneme. No a občas se i přes veškerá opatření podaří psovi tzv. zákus „do živého“. Většinou to spraví pár stehů a jede se dál. Všeestranná služební kynologie se tedy musí dělat nejen s nadšením, ale i s určitým sebeobětováním.

Má pro tebe tedy držení takového psa, jako je Quanty, i nějaká rizika?

Musíme si uvědomit, že „všestraňáci“ jsou psi specifického zaměření a se speciálním tréninkem, nejsou to tedy psi na hraní. A tak je k nim zapotřebí přistupovat. Já jsem své psy vždy cvičil tak, aby – jak se lidově říká – byli „ostří“, ale zároveň mnou dokonale ovladatelní tak, jak je tomu i v případě Quantyho. Quanty konkrétně je velmi sebevědomý pes s ne příliš přátelským vztahem k cizím lidem. A to je to, čeho si u služebního psa cením. Vyplatilo se mi to i při mém předešlém patnáctiletém působení v Městské policii Havířov. Je důležité, abych se mohl na svého psa spolehnout v jakékoli nebezpečné situaci. Na druhou stranu držení takového psa samozřejmě přináší určitá specifika. Tzn. že Quanty žije ve „zprísněném bezpečnostním režimu“ a venku se pohybuje jedině v ochranném náhubku a já musím být neustále ve střehu, protože je připraven kdykoliv k boji (o tom by vám mohl popovídat střediskový údržbář pan Filo). A vzhledem k tomu, že Quanty k sobě nepustí nikoho jiného než mne a mou ženu, tak je to taková celoživotní koule na noze, jak s nadsázkou říkám. Tudíž se dle něho řídí rodinný rozvrh včetně dovolených – místo s dětmi k moři jezdíme se psem do hor apod. Já jsem na to za ta léta zvyklý a manželka má pro to jako bývalá pejskačka pochopení, takže to za nějak výrazné omezení nepovažuji. On nám to Quanty vynahrazuje pocitem bezpečí, který nám dodává. A nejen nám, ale i sousedům. Vysvětlím proč. Quanty má u nás doma v Jablonci umístěn kotec na nejklidnějším místě, aby mohl dobře regenerovat, takže nevidí na ulici, a tudíž téměř neštěká. Jednou v noci však spustil svůj štěkací alarm tak, že jsem málem spadl z postele. Pohledem z okna jsem zjistil, že se nám někdo dobýval do garáže. Začal jsem se oblékat a po chvíli jsem uviděl člověka, který chodil po sousedních pozemcích a nahlížel do oken domů. Přivolal jsem policii a vydal se s Quantem na obchůzku. O tři zahrady dál zareagoval tak, že mi málem utrl rameno. Dotyčný se tam už totiž vloupával do zahradního domku. Samozřejmě se dal na útěk, ale pro Quantyho bylo bonbónkem ho dostihnout. Milého lupiče jsme zajistili do příchodu kolegů

Výcvikové zařízení služební kynologie

z policie. Od nich jsem se následně dozvěděl, že je to v tomto oboru známá firma. No a tak si Quanty získal srdce sousedů i přesto, že se ho bojí.

Jak bys popsal svůj vztah ke Quantusovi a co bys mu do budoucna přál?

Náš vztah má několik poloh. Quanty je především mým naprosto skvělým týmovým parťákem na soutěžích. Zároveň je také báječným společníkem při tréninku i na běžných kondičních vycházkách, jakož i mou jedinečnou, nepostradatelnou instruktážní pomůckou. A v neposlední řadě i mým spolehlivým ochráncem. Za tohle všechno jsem mu opravdu vděčný. Hlavně bych mu přál, aby mu ještě dlouho vydrželo pevné zdraví a aby ho život se mnou bavil stejně tak jako mne s ním.

Děkuji za rozhovor.

Martina Strnadová, VZSK Heřmanice

Když jde Quantus do akce, nemá pachatel šanci na únik. Horkou funkci figuranta ztvárnil další z instruktorů našeho střediska Martin Kobrč.

Heřmanické kukátko - Alena Lennertová

Také v začátku letošního roku jsme se snažili obohatit kulturní život občanů naší obce. Hned zpočátku se o to pokusila Radka Vacířová, která k nám na 23. ledna pozvala libereckou skupinu Cuprum. A budiž jí za to poděkováno, protože nám kapela poskytla pěkný zážitek, byla velmi dobře sebraná a její vystoupení se posluchačům líbilo. Jediným stínem byla poměrně malá účast místních obyvatel. A je to škoda, protože to stálo za to. Snad to bude lepší příště, můžeme si je pozvat třeba v létě na terásku za hospůdkou.

Mnohem větší návštěvnost měla **Oldies diskotéka** 20. února, kterou nás provázel mladý diskžokej z Krásného Lesa. Ten s sebou přivezl velmi dobrou aparaturu se světelnou show a hlavně dobrou náladu. Ta se přenesla na všechny návštěvníky, kteří si mohli nechat i zahrát podle svého přání. Bylo to vítané oživení v životě obce. Poděkování patří všem, kdo se na přípravě a průběhu akce podíleli.

19. 3. 2016 proběhl **dětský karneval**. Za celkem početné účasti si mohly děti zahrát nejrůznější hry. Dalo by se také říct, že letos to byl třetí ročník, kdy se objevili i dospělí v maskách. A jak jste si mohli přečíst už dříve, se soutěžemi pomohli i hasiči. Nehráli jsme o nejhezčí masku, aby nebyly zklamány menší děti. Všechny masky byly hezké. Důležitá je účast a radost dětí ze hry. Všechny masky dostaly ceny v podobě balíčku. Všem děkujeme za spolupráci,

velký dík patří také místním sponzorům. Za rok se zase těšíme a doufáme, že se do masek převlékne více dospělých.

Na jaře se probouzí příroda ze zimního spánku a to je ten správný čas, abychom načerpali novou životní energii, která nám přináší radost, spokojenost a dobrou náladu. Tak posíláme porci té svěží jarní nálady, hojnost zdraví, pohody, štěstí s připomínkou Velikonoc a malování krásných vajíček v místní knihovně.

Heřmanické kukátko

Na sobotu 2. 4. 2016 jsme přijali pozvání do města Piensk v sousedním Polsku, s nímž máme spolu s Kunraticemi spolupráci, na oslavu Velikonoc. Na této akci všichni prezentujeme své tradice a zvyky a stoly s tradičními pokrmy.

V pondělí 4. 4. 2016 se uskutečnilo na sále kulturního domu u Kodešovy skály setkání hejtmana Libereckého kraje Martina Půty se svými voliči. Ten informoval přítomné o současné situaci a problémech kraje a zodpověděl některé jejich otázky. O některých z nich se dočtete v dalších částech HO. Aby se naplnila kapacita sálu, bylo nabídnuto setkání i občanům Kunratic a Dětrichova.

Bojovali srdnatě

Předposlední dubnová sobota byla svědkem zápolení mladých šachistů v 1. ročníku šachového setkání dětí a mládeže Frýdlantska pod názvem Po stopách Heřmaničky.

Heřmanické kukátko

S nápadem přišel frýdlantský učitel pan Dobroslav Buřita, který celou akci také zorganizoval. Neměl lehkou úlohu, protože současně s organizací celé soutěže vykonával i funkci zapisovatele výsledků a rozhodčího.

V kulturním domě se sešlo celkem 23 dětí, z toho 12 z polské Bogatynie, které soutěžily podle výkonnosti ve třech kategoriích. Přestože se naše naděje snažily ze všech sil, zvítězily ve všech třech kategoriích polské děti. Pro zasvěcené to není celkem žádné překvapení, v Polsku totiž probíhá projekt výuky šachu, do kterého se zapojilo na 600 základních škol. Jedna z nich se nachází kousek od našich hranic právě v Bogatynii.

Výsledky 4. turnaje - 23. 4. 2016

Skupina A (8 hráčů)

1. Szantyka Dominik	UKS SP3 Bogatynia	7bodů
2. Jarosz Szymon	UKS SP3 Bogatynia	6
3. Gordienko Patryk	UKS SP3 Bogatynia	5

Skupina B (8 hráčů)

1. Abdalla Michal	UKS SP3 Bogatynia	6,5 bodu
1. Zdybel Mikolaj	UKS SP3 Bogatynia	6,5
3. Pietryk Joanna	UKS SP3 Bogatynia	4,5

Skupina C (7 hráčů)

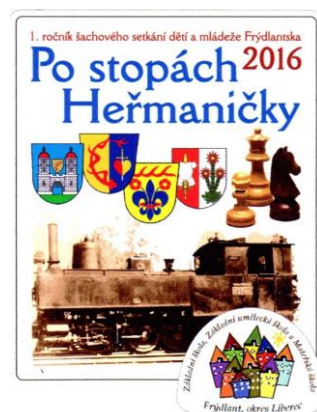
1. Mrygon Zofia	UKS SP3 Bogatynia	6 bodů
2. Batelka Matyáš	ZŠ, ZUŠ a MŠ Frýdlant	5
3. Gebus Filip	UKS SP3 Bogatynia	3

Nejúspěšnější šachisté 1. ročníku Po stopách Heřmaničky 2016:

U8	Mauer Pavel	(ZŠ, ZUŠ a MŠ Frýdlant)
U10	Křelina Jan	(ZŠ a MŠ Děřichov)
U12	Hrabák Jáchym	(ZŠ a MŠ Děřichov)
U14	Hrabák Jonáš	(Gymnázium Frýdlant)
U14+	Petrement Tomáš	(ZŠ a MŠ Hejnice)

Nejlepší dívka: Mauerová Natálie (ZŠ, ZUŠ a MŠ Frýdlant)

Pan Buřita se svěřil, že byl příjemně překvapen krásným sálem v Heřmanicích a má zájem tam na podzim uspořádat turnaj pro dospělé. A samozřejmě už počítá i s příštím ročníkem žákovského turnaje Po stopách Heřmaničky, na který chce pozvat i soutěžící z Liberce, případně z Českolipska, kde má žákovský šach velmi dobrou úroveň.

Osvěžením celé akce byla i funkční maketa Heřmaničky, nainstalovaná panem Effenbergerem, na níž si zájemci ve volných chvílích s nadšením zajezdili s mašinkami a vláčky.

Náš rozhovor

Vážení čtenáři,

vyprávění o historii obce si nelze představit bez těch, kteří ji pomáhali vytvářet. Redakce HO se právem domnívá, že by bylo správné se o nich přinejmenším zmínit. A pokud je to možné, podělit se s nimi o jejich vzpomínky, případně nahlédnout do jejich soukromých archivů, které si pečlivě chrání. Je to pochopitelné, vždyť pro ně to představuje podstatnou část jejich života.

Jedním z nich je pan Zdeněk Pavlíček, kterého jsem požádal o rozhovor pro HO, a on s tím souhlasil. Původně jsem se domníval, že mu budu klást otázky a on mi na ně bude odpovídat. Jenomže když jsme se začali probírat vším, co on prožil, bylo mi jasné, že otázky vlastně nejsou třeba. Takže to bude takové volné vyprávění o skromném člověku, který pro tuto obec žil a mnoho pro ni vykonal.

Narodil se v roce 1934 v Turnově. Po válce a ukončení základní školy se vyučil soustružníkem kovů v Elitexu Chrastava. Po absolvování základní vojenské služby vystudoval v letech 1958-1960 dvouletou večerní průmyslovku s maturitou. Pracoval však dál jako soustružník v Kovozávodech v Dětřichově, později mu byla svěřena funkce kontrolora OTK (oddělení technické kontroly).

Heřmanice v té době byly jako osada součástí Dětřichova. Měly svou vlastní knihovnu, kterou od roku 1947 vedl pan Vaněk. V roce 1967 ale pro pokročilý věk svou činnost ukončil, a tak se hledala náhrada. Tehdejší předseda MNV Dětřichov Stanislav Hlaváč se obrátil na pana Zdeňka Pavlíčka a ten nabídku přijal. Od té doby byl místním knihovníkem až do roku 2014, tedy plných 47 roků. To je vlastně podstatně víc než průměrný aktivní pracovní život člověka. To potom člověka napadá spousta otázek.

Zajímalo mě, jak bohatá byla knihovna, jak byla doplňována a jak těžké bylo shánět některé tituly. Knihovna začínala zhruba se dvěma tisíci knih, které byly postupně doplňovány o nové. Kapacita knihovny ale nedávala příliš možností na zvyšování jejich počtu. Některé starší a již nežádané tituly se sice průběžně vyřazovaly a nahrazovaly novými, ale to nestačilo pokrýt nové požadavky čtenářů. Značný zájem byl o detektivky, ten ostatně přetrvává dodnes, ale také o některé odborné publikace, zejména o zahrádkářství, chovatelství a také motorismu. Pan Pavlíček to vyřešil tak, že si příslušné knihy vypůjčoval na určitou smluvní dobu, zpravidla na půl roku, z knihoven ve Frýdlantě a v Liberci. A pak že to nejde! A víte, o co je největší zájem dnes? Hlavně o aktuální časopisy, protože jejich prodejní cena je tak vysoká, že si je raději lidé přečtou sice později, zato zadarmo.

Heřmanická knihovna se kvalitou mohla měřit s mnoha jinými v daleko větších obcích i městech. Dostalo se jí mnohého ocenění, například v roce 1978 přebíral pan Pavlíček v Plzni čestné uznání ministerstva kultury za účast v soutěži Budujeme vzornou lidovou knihovnu. Předcházelo tomu ale také značné úsilí, když přes zimu s partou nadšenců zařizovali novou knihovnu, protože ta původní už kapacitně nestačila rostoucím potřebám a zájmu čtenářů. V roce 1980 potom bylo úsilí korunováno získáním titulu Vzorná lidová knihovna v Severočeském kraji. Přitom patřila mezi nejmenší knihovny i v libereckém okrese.

Náš rozhovor

A aby toho nebylo málo, tento titul o šest let později obhájila. Ještě dodejme, že v roce 2004 byla nominována na cenu Knihovna roku a prezentací své činnosti přispěla k vítězství Heřmanic v soutěži Vesnice Libereckého kraje roku 2006 a k získání 3. místa v celostátní soutěži Vesnice roku.

Vedle knihovnictví se zabýval i dalšími činnostmi. Už v roce 1974 byl předsedou Osvětové besedy v obci, která ve spolupráci s dalšími složkami (Dohlížecí výbor Jednoty, Sokol, Svazarm, Červený kříž, hasiči) zajišťovala veškerý kulturní život, pořádala řadu zajímavých akcí, zájezdů do divadel a různých soutěží. Zájem o ně byl značný, za všechno hovoří skutečnost, že z osady o 250 obyvatelích se zájezdů do libereckého divadla zúčastňovalo i čtyřicet z nich. Nebylo také nic mimořádného, že osadu často během volebního období navštěvovali okresní a krajští poslanci, kteří se zúčastňovali i akcí, a nebyl žádný zázrak vidět některé z nich i na brigádách. O tom všem a mnohém dalším se můžeme dočíst v místní kronice.

A tím se dostáváme k další části našeho rozhovoru. Jak došlo k tomu, že náš knihovník začal psát kroniku? Jednoduše proto, že by podle něho byla škoda nezachytit různé zajímavé akce, situace, události, které dokreslovaly charakter osady a jejích obyvatel, pro příští generace. V roce 1976 začal postupně zaznamenávat různé události v prvních dvou dílech kroniky. Byla to jeho osobní iniciativa, nikdo ho tím nepověřil, nikdo mu za to neklepal po ramenu. Když se v roce 1990 Heřmanice staly samostatnou obcí, začal psát již oficiální kroniku, do roku 2012 to bylo celkem osm svazků. Tehdy ale zasáhla zákeřná nemoc a všechno vypadalo na konec nejen s kronikou. Jenomže on na tu potvoru vydržel a opět se vrátil do života. A od té doby již napsal další dva pěkně obsáhlé díly kroniky.

Za svůj celoživotní přínos knihovnictví obdržel v roce 2012 od Regionální organizace SKIP Libereckého kraje cenu **Knihovník Libereckého kraje roku 2012**. Zbývá ještě dodat, že velkou oporou a pomocnicí mu byla jeho manželka Irena, která již dnes, bohužel, není mezi námi a hlavně jemu velmi chybí.

-oba-

Převzetí diplomu za vzorné vedení obecní kroniky v rámci soutěže Vesnice roku 2015

Radíme, pomáháme si, odpovídáme, informujeme

Pozvánka

Letos tomu bude rovných deset let od založení dudácké kapely Heřmáněk. A to je dobrý důvod k oslavě, vždyť nejen že po celou dobu zpříjemňovala život zdejším občanům, ale také šířila slávu Heřmanic v širokém okolí včetně příhraničních obcí v sousedním Polsku a Německu. Na podrobnější hodnocení ale ještě bude času dost. Třeba právě u příležitosti oslavy tohoto výročí.

Obecní úřad ve spolupráci s Heřmánkem totiž připravuje velkolepou hudební a zábavnou akci **na sobotu 27. srpna** letošního roku. Od rána po celý den až do večera se bude hrát, zpívat a tančit, střídat se budou kapely různých žánrů, takže si každý přijde na své. Jaké soubory to budou, to si zatím ponecháme jako překvapení. Nenechte si to ujít, určitě nebudete litovat.

Jestlipak víte

... že máte možnost trochu si protáhnout tělo při ping-pongu? Naše redakce totiž zjistila, že v sále hospůdky U Kodešovy skály je už delší dobu složen, a tudíž nevyužit, stůl na stolní tenis. No, není to škoda? Bývaly doby, kdy se v naší obci konaly i turnaje, koneckonců se o tom můžete dočíst i v rubrice Sokol. Ale to není všechno! Ti, kdo právě budou odpočívat, si tam mohou zahrát i šipky. A nejen oni, jsou přístupné pro všechny. Pro děti se tam také nějaké hry najdou.

Oznámení

Redakční rada Heřmanického občasníku svým čtenářům s potěšením oznamuje, že její řady trvale rozšířila další členka Martina Strnadová, která do něj přispívala již v předchozích číslech. Pokud by měl ještě někdo další zájem podílet se na obsahu HO, bude vřele vítán.

Radíme, pomáháme si, odpovídáme, informujeme

Pan šéfredaktor mi dal velice těžký úkol, a to pohovořit na dvě témata: Heřmanička a nemocnice ve Frýdlantě.

Jelikož se obě témata stále projednávají v různých orgánech a institucích, můžu sdělit pouze toto:

Heřmanička

Nadále trvá (již několik dlouhých let), že město Frýdlant a obce Heřmanice, Kunratice a Děčřichov mají zájem o bezúplatný převod pozemků bývalé úzkokolejné trati Frýdlant-Žitava do jejich majetku. Společně zde chceme vybudovat cyklostezku, část trati ve Frýdlantě bychom rádi zachovali, aby tam spolek Frýdlantské okresní dráhy mohl provozovat jízdy historickým vláčkem. Žádost o bezúplatný převod byla podána několikrát, ale vždy po výměně ministra dopravy jsme ji museli aktualizovat. Poslední žádost jsme zaslali v lednu roku 2013. Poslední informaci, kterou máme, je ta, že v květnu 2015 správní rada SŽDC odsouhlasila bezúplatný převod na obce. Dále se tímto převodem zabývá ministerstvo dopravy a ministerstvo financí. Pokud budou obě ministerstva souhlasit, přejde tato žádost ke schválení vlády a pak už bychom mohli začít uskutečňovat naše plány.

Nemocnice Frýdlant

V pondělí 4. dubna nás navštívil hejtman Libereckého kraje pan Martin Půta, aby se setkal s občany a pohovořil o aktuálních tématech a také odpověděl na jejich dotazy.

Jedním z mnoha témat byla i situace v nemocnici ve Frýdlantě. Dle slov pana hejtmána Liberecký kraj vyjadřuje zájem o koupi podílu Nemocnice Frýdlant, s. r. o. Tudiž budou následovat jednání se zástupci vlastníka nemocnice.

Jak se bude situace nadále vyvíjet, můžete sledovat v médiích a tisku. Budu se vás také snažit průběžně informovat na veřejných zasedáních zastupitelstva obce.

Od 1. 4. 2016 je v Nemocnici Frýdlant zajištěna pohotovostní služba v omezeném čase (viz tabulka níže), v ostatních hodinách využijte pohotovostní ambulanci v Krajské nemocnici v Liberci. Pokud se nemůžete na pohotovost dostat sami nebo s pomocí druhých osob, využijte tísňovou linku 155.

Ordinační doba ambulance lékařské pohotovostní služby v Nemocnici Frýdlant:

Pondělí	16.00 – 20.00
Úterý	16.00 – 20.00
Středa	16.00 – 20.00
Čtvrtek	16.00 – 20.00
Pátek	17.00 – 21.00
Sobota	09.00 – 18.00
Neděle	09.00 – 18.00

Vladimír Stříbrný, starosta obce Heřmanice

Radíme, pomáháme si, odpovídáme, informujeme

Plán akcí květen až srpen

Květen: Tvůrčí dílny s dětmi
Zájezd do divadla

Červen: Dětský den 4. 6.

Červenec: Posezení u ohně s country

Srpen: Kinematograf Pavla Čadíka 8.-12. 8.
Řezbářské sympozium 24.-28. 8.
Hudební festival k 10. výročí založení kapely Heřmánek 27. 8.

Pranostiky

Chladno a večerní mlhy v máji hojnost
ovoce a sena dají.
Není-li květen ani příliš studený, ani
mokrý, naplňuje stodoly i sudy.
V máji vlhko, chladno - bude vína na
dno...
Májová kapka platí dukát.
V máji aby ani hůl pastýřova neoschla.

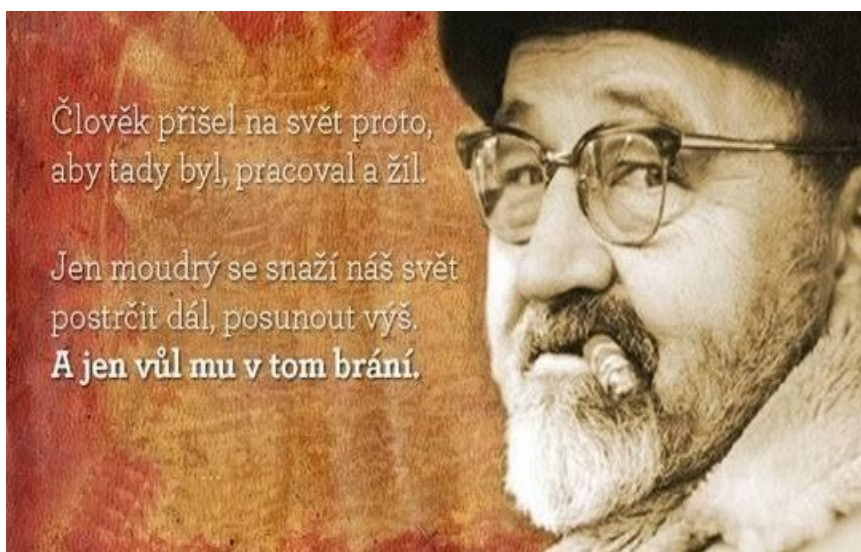
Deštivý květen - žízňivý říjen.
Když máj vláhy nedá, červen se předá.
Když se v máji blýská, sedlák si výská.
Jsou-li májové hříby červivé, bude
suché léto.

Něco malého pro lepší náladu

VTIP NA JARO:

Víte, proč se bojí blondýny jara?

Protože se sklízí duté makovice.

Heřmanický občasník, ročník 6, číslo 2. Vydává obec Heřmanice, Pov. MK ČR E 17534.

Redaktor Oldřich Bat'ka (oba), tel. 721 068 233, e-mail olda.bat@gmail.com

Za příspěvky od občanů nenese redakce žádnou odpovědnost. Redakce si vyhrazuje právo příspěvky zkrátit.

Grafická úprava a technické zpracování Ivana Frankelová.